

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

J. DERN PERÓ.

J. DERN PERÓ.

¡Qui ho havia de creure!
Recordo que al anàrme 'n, com cada any, à las salutiferas ayygas de Ribas, vaig porfiar perque m' accompanyés sense poder lograrho.

—Es à dir que no vénus? vaig dirli la vigilia de marxar.

—No puch, m' es impossible.

—Donchs encarrégt per dos senmanas no més del Cop d' ull als teatros.

—Vés descansat.

—Y fins à la tornada.

—Fins à la tornada.

Una senmana no més pogué cumplir lo seu encàrrec, y al tornar jay! la primera noticia que vareig rebre era la de que 'l meu estimat company estava gravement malalt.

Corregui à veure'l, y ja no 'm vá coneixe.

La febre s' havia apoderat d' ell, lo deliri perturbava aquella imaginació avants tant viva y joganera, y sos ulls negres y brillants estavan entelats pèl sufriment.

Una esperansa tant sols brillava entre mitj de tantas tenebres: lo malalt es jove y robust, té nervi y qui sab tal vegada sortirà vencedor en aquesta lluita empenyada entre ell y l' horrorena malaltia.

Tots los companys recordém lo cás del bon amich Ginestà, que quan per mort lo teniam y comensavam à amortallarlo, tot d' una ressuscitá. Victima de la mateixa malaltia, ¿perque no hém de tenir la mateixa sort?

¡Esperansa inútil! L' amich nostre estimat, després de una curtissima agonía, exhalava l' últim sospir à las deu del demà del dijous, sis de Setembre.

A no veure l' inmóvil y desencaixat, à no trobar, al contacte de nostres mans ab las sevas, aquella fredor marmòrea que 's trasmet fins al moll dels ossos, no ho hauriam cregut. ¡Tant impossible sembla que puga morirse en la flor de l' edat, quan bull dintre de l' anima lo foch de la passi óy de la vida, quan tot somriu à la imaginació y 'l cor palpita à impuls de l' esransal!

¡Pobre Dern!

Passan las horas y 'ls días; passarán los mesos y 'ls anys y semblarà imposible que baja desaparecud d' entre nosaltres ¡tant intimament lligat estava ab totes las nostres afecions!

En lo concert dels pochs y bons amichs que tenim, ell era la nota alegre. A totes horas ne tenia una per dir. No movia 'ls seus llabis la sàtira que fereix, ni 'l

xiste que ofen, sino la broma ingénua y de bona lleu que fa somriure. La sèva companyia era buscada per sa conversa alegre y festiva. Era un temperament joyós, y fins en las penas y disgustos—¿qui no 'n passa en aquest mon?—sabia trasparentar la resignació animada per algun rasgo de ingenio. May los núvols tapavan la sèva anima, sempre hi lluhia algun raig de sol.

Uniu á aquestas qualitats un cor bò, generós y noble que sabia compendre totes las puresas, totes las afecions de l' amistat desinteressada, y un talent real y extens, capás—lo dia que ab l' edat hagués vensut lleugeras inconstancies—d' obrirse camí, fós qualsevolga la direcció que hagués empres.

Nosaltres l' haviam vist fer grans progressos en l' art escenogràfic. Estacat més tart en las oficinas del *Banch de Cataluña* sorprenia als seus principals per son esperit de iniciativa. Saludava després lo comers y mostrava també excelents disposicions. Y al mateix temps sabia compartir l' obligació ab l' afició al periodisme y á la literatura. La *Gaceta de Cataluña* tenia en ell un constant redactor molt aproposit per donar compte dels fets que presenciava, los quals sabia prendre's admirablement y vertirlos de una manera sintética y pintoresca. Sèvas eran en sa majoria las revistas de tribunals que publicava aquell periódich.

Y qu' es lo que no l' hi déu L' ESQUELLA DE LA TORRATXA? Qui pot olvidar la llarga sèrie de quadros de costums que durant los anys 80, 81 y 82 deixá en las nostres columnas? Escrits ab una facilitat pasmosa, sense que la mà tingués temps molts vegades de seguir lo vol de l' imaginació, forman una galeria de quadrets de gènero, sino tant atildats com los de Robert Robert, no ménos plens de gracia y de figura de observació.

Més tart s' encarregá de las revistas musicals, y l' pseudònim de *Leyandro* ab què las firmava se féu en poch temps popular. Las últimas campanyas liricas tingueren en ell, no un critich en lo verdader y exiliu sentit de la paraula; pero si un cronista tant fidel com original. Ningú com ell sabia estargir lo pensament y fins lo llenguatge del filarmónich de quint pis, aficionat á la música fins al deliri y en mitj de tot dotat de molt bon sentit.

Sens dupte tenian sas críticas y ressenyas gran autoritat perque eran l' eco fiel de la multitud que vá al teatro no per seguir la moda ó per lluhir, sino plena de bona fè y per deleitarse.

Y pensar que en un instant hém perdut al amich entranyable, al company intelligent que 'ns ausiliava ab tant acert en las nostres tareas!

¡Oh! varem veure 'l pochs moments després de mort; varem acompañarlo á l' úlima morada confosos entre la multitud de amichs y companys que acudiren á pagarli l' darrer tribut; varem seguir darrera del féretro adornat ab las coronas dels periòdichs en qu' escribia y de algun circol de que formava part; varem veure 'l aparedar dintre la tétrica sepultura, y 'ns sembla un somni que haja desaparescut. Lo tenim al costat nostre, sentim la sèva respiració, contemplém sas miradas leals, escoltém sa joyosa conversa.

Y es que si'ha mort l' arbre, no han mort, ni poden morir las arrels que havia posat dintre del nostre cor.

J. R. R.

A JOSEPH DERN.

Quan més ardent per tú lo sol brillava,
quan més per tú era 'l cel blau y bonich,
ve la mort ab sa dalla poderosa
y talla de ta vida 'l preciós fi!

Aquell cap hont lo geni rebullida,
no tornará á pensar ni á concebir;
aqueil cor que tant noble palpitava,
no tornará á aleñar dintre ton pit.

May més la tèva mà podrém estrenye,
may més podrem sentir ton parlar viu,
may més podrém llegir en tas miradas,
¡may més!... ¡tot s' ha acabat! ¡tot ha finit!

¡Amarga realitat! ¡Com es possible
que en un moment tant ràpit, tan febril,
pugui acabarse tot, juventut, glòria,
talent, vida, alegria y esperit?

¡Ah! La mort es bén cruel; sa lleu tirànica,
á d' spít de sa furia, hem d' eludir:
ella t' ha mort, mes no pot ser que morin
las senyals que han quedat de ton camí.

Al baixar á la tomba, deixas fora
ta sombra passejant per l' infinit,
y 'l mon, que vau y sab lo que valias,
mira ta sombra com si fosses viu.

L' angeical bondat que t' adornava,
la xispa natural de los escrits,
los llassos d' amistat que tú teixias,
no han mort al morir tú; quedan aquí.

Y viurán á través del temps frenètic,
y 'ls anys, tot galopant, veurán lluhir
ton talent en las obras inspiradas,
ta memoria en lo cor de los amichs.

C. GUMÀ.

EN VENTURETA. (1)

—Tot lo del mon té las sèvas tungadas. Algun temps, l' art era l' art, y l' home que l' possechia se podia dir que per un may més habia de amohinarse per las cai-xaladas. Avuy es tot un' altra cosa, 'l ball extranger nos ha mort; l' han pegada que ab donas solas pot comprender's un argument, y jamigol l' ram de bolero vá tant per terra, que talment sembla que un hom tinga d' amagarse d' exercir aquesta dificulta car-reta.

Si senyors, temporadas m' hi passat sense trobar una trista y miserabile contracta de tres pessetas dia-rias... Que dich contractual Gracias de poder guanyar algun bolo pels pobles d' aqui al voltant, ab la Jota aragonesa, *Las Boleras robadas* ó ab la *Tretulia*!

¡Ay senyor, y ahont hém arribat!

Avants, en sortint nosaltres, ab aquells trages d' andalús que del cap fins als péus eran un pá d' antiques-las, ai lo corresponent calanyés á la mà esquerra y l' pandero bò y guarit ab una munio de cintas de tota lley de colors, á la dreta, ja ningú s' cuidava de res més; tothom se sentia una formigor al palmell de las mans, fins que rompien ab un aplauso general, ab crits de *Olé macarenos! Viva l' salero!* que 'ns daban tal aire y tal contento, que jo m' havia trobat en certas occasions, que no hauria cambiat aquell puesto de gloria ni ab lo cetro del gran Sultan de Moreria.

Rompia l' orquesta ab un d' aquells aires nacionals; nosaltres vinga aquell repiquetejo de castanyolas: *re-quetexch xech xech, qui m' compra un gech, de ve-lut, de vellut bén vert*.

Allò era un contento; bò y posats en dos rengleras, alsavam la cama tots á la una, volta salt, y una quarta oberta, tercerilla, volta de talons y cuadraninos cap al públich, cop de pandero que te crió. ¡Ne volen d' entussiasme! ¡Bravo, bien salero!

Jo tenia una variació, en aquell ball de *El matutero*, ahont jugava l' pandero ab brassos, genolls, cap, talons, que cada vegada que l' feya lo teatro s' ensorrrava, y de puros á las taulas no n' vulgan més. Lo qu' es per lo que toca 'l fumá, no calia que m' hi gastés un sol quartu en tota la setmana.

Are, sort que no 'ns tirin algun tronxo, y lo que toca á puros, si no fos que un hom s' enginya trobant d' amagatotis alguna punta per terra, 'm sembla que no més fumaría al hivern, quan se tréu l' alé calent del interior de la persona.

Are com are si ballo tres cops al mes, ja puch estarne content. Tres cops al mes... ja hi firmaria; perque vamos, n' estich bén persuadit de que aném de *capa caida*. Lo mes trist es que l' dalit encare hi es y un se frisa veient com la carrera vá pél fanch. Lo dia que m' toca ballar no poden figurarse l' que pateixo, me fonch més que una candela cap per 'vall, y l' cor me brinca per dintre de la caixa ab unes sobre-gadas com si jo l' hi hagués ensenyat l' ofici; me ves-teixo com si estés en capela; toca la campaneta y la sanch me bull per tot' arréu com si tot jo fos polsos.

Surten las noyas, fan lo seu fet y girantse cap als bastidors, nos deixan libre l' terreno fentnos plassa com si tingüés de sorti l' toro. Dona l' mestre la senyal y á fora faltan boleros.

Si lo teatro es plé, suposém que hi haja un miler de personas, noucentes noranta nou fan la mitja rialleta volgunt dir:—Ja riurém. Y amigo tothom retalla qui mes pot.—Si aquell es garrell, si l' altre no s' ha afeytat, si està gras, si està magre, si es menut, si es alt. —Vés los pallassos.—Ahont ván á fer surtir aquests galifardous!

No falta qui digui que més s' estimaria ser escom-briare que bolero; que no compren com hi ha homes que 'u siguin, y que primer se moriria de gana avants de fer aquests papers. Y nosaltres firmes, aguantant y fora, anant fent lo nostre cometido. Al acabar, ningú s' digna applaudir. Ca ¡que es cas! Estich segur que si algú s' atrevís á significar son agrado, tot lo públich en massa l' esbalotaria.

¡Qué es trist lo tornar á ménos! Jo que vint anys atrás no hauria cambiat ma carrera per una rectoria, are, avuy per avuy, no m' dona prou pél cotó fluix que 'm poso á las pantorrillas.

Sort encare, que vaig sangrar-me ab salut y mentres aprenia de ballar feya de sastre, fins que l' teatro 'm va obrir sos brassos.

Qui m' ho havia de dir, quan vaig deixar las agullas per las castanyolas, que vindria un temps que al agafarla altra volta trobaria ab ella l' únic medi de poder portar á la boca una trista caixalada de pál.

Si, senyors, estich de porter y faig de sastrinyoli; pero magre, pues no havent acabat de apredre l' ofici ab tots los ets y uts, vaig quedarme mitj enlayre com lo manobra del qüento del Beato Oriol, y no sé tallar ni uns pantalons; pero giro pessas al revés y faig algun surgidet.

Res, qué volen ferhil! ¡Qué 'm mataré? Jo may podia

creure'm que l' art arribés tant á ménos, y encara sort de las sorts, que ó sinó ja fora al Hospici.

Vostés dirán:—Pues ja que guanyas algun quartet sent de sastre, ja que l' baill té tants trencacollis, perquè no 'l deixas?

Jo 'ls diré. Per una part l' afició pot més que l' ridicul, y per l' altra si al cap del any faig alguna peseta-tona á copia de cabriolas, tot ajuda.

Per lo demés som al ball y hém de ballar. Déu al fer lo mon vá voler que hi hagues de tot, fins boleros.

J. DERN.

ACUDITS.

«Tratando como en familia
hay un cuarto á todo estar.»

—Hi arribó y veig la mestressa
a dos fills plantofejant.

En un poble de la costa
un nen varen batejar
y posantli 'l sant del dia,
van posarli.—Quart menguant.

Vosté diu que vol la noya;
¡Y ab què conta?

—Es natural:
jo D. Pau contó ab la ploma
pè sistema decimal.

No 't pensses pas Anita
que 'm caso ab tú pels dinés,
me caso perque t' estimo
y t' estimo perque 'n tens.

Ara posan las farmacias
ab una elegancia tal
que sembla que vulgan dirnos:
—Se mata ab comoditat.

—Mare, no vuil més monjetas,
sempre fa 'l mateix sopar
—Uy, uy, fugiu que vé 'l conde
l' hi donaréum bacallá...

J. DERN.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Los francesos, creadors de l' opereta, tenen dignes imitadors y casi diré digne rivials en Viena, la Paris alemana. Si 's volen convence de lo que 'ls dich vayan á veure *Fatinitza*, original de Suppe, l' autor de *Bo-caccio*.

Fatinitza es un ser imaginari ó millor dit es un jove oficial rus que vestintse un dia de dona enamora a un general en un ball de màscaras. Aquest general fa quinze anys que ha perdut la dona, de la qual ván apoderar-se'n los turcs portantla á un serrallo. Per lo tant no es estrany que 'l general s' enamori. Desgraciadament *Fatinitza* no pot donarli lo que necessita.

La Russia está en guerra ab Turquia y l' oficial Ivan, que no es altre que 'l de la broma del ball de màscaras, milita á las órdes del mateix general. Un dia que en ausència de aquest las tropas per divertir los ocis del campament volen fer un ball de màscaras, Ivan se vesteix de dona y 'l general, al sorprendre's, torna á desfere de totas las odaliscas, inclús la sultana vella, que no es altra que l' esposa legitima del general. Lo periodista francés ab l' escusa de comprar odaliscas entra al harém y de acort ab Ivan, logra que 'ls russos sorprenguin la casa de Ali-Babá y rescatin á la neboda del general presoneria y dongan la libertat á totes las odaliscas.

Ivan passa per dona y junt ab la neboda, sa estimada, van á parar al serrallo de Ali-Babá, en lo moment en que aquest, enamorat de las costums de Paris —qu' es un serrallo suelto, segons diu— tracta de desfere de totas las odaliscas, inclús la sultana vella, que no es altra que l' esposa legitima del general. Lo periodista francés ab l' escusa de comprar odaliscas entra al harém y de acort ab Ivan, logra que 'ls russos sorprenguin la casa de Ali-Babá y rescatin á la neboda del general presoneria y dongan la libertat á totes las odaliscas.

Lo general, per premiar lo valor de Ivan qu' ell creu qu' es germà de *Fatinitza*, tant es lo que se semblan, l' hi dona la mà de la sèva neboda y fà casarlos incontinent, esperant que *Fatinitza*, que no deixa d' escriureli cartas, serà sèva. Pero la *Fatinitza* que l' hi entrega 'l periodista francés, autor de la *trama*, es la sèva dona legitima, una jamona, *un pretérito imperfecte*, com diu ell mateix, aturullat al véure-sela al costat després de 15 anys de haverla perduda. Pero la dona, que ja s' havia menjat la partida, porta un úsase del Czar, y 'l general la torna á admetre, ja que no per amor, per cumplir ab la disciplina.

Ja 'u uehen quin general! Si 's fiqués en política seria una especie de Martinez Campos: tothom l' ensarronaria.

La música d' aquesta opereta es preciosa: hi ha numeros sumament originals, motius elegants, molta faci-

(1) Reproduím aquest *Quedret* y 'ls *Acudits* que venen á continuació, encare que veieren la llum per primera vegada en nostre mateix periodich, a ff de pagar un carinyos tribut al que fou nostre estimat company.

litat, molta lleugeresa, de manera que no solzament corra, sino que vola.

La execució ha sortit també molt ajustada. No fém menció de cap artista perquè tots se portan bé.

Vajan al *Espanyol* y passaran un bon rato.

La *Mascota* al últim ha trobat una digna cunsa-germana.

Al *Tivoli* s' han donat algunes representacions de *La Gran Duquesa*, en qual ópera la señora Roca liueix la seva gràcia incomparable. Divendres, à benefici d'aquesta artista, ha de posar *La Bella Elena*.

Al *Retiro* s' ha posat *La Traviata*, à benefici de la Liszt, havent sigut una de les óperes de la temporada que han sortit més ben executades. Tots los artistas ván obtenir numerosos aplausos.

La companyia del *Circo Ecuestre* s' ha aumentat ab dos nous artistas; los espousos Amérigo que treballan pels als ab paralelas y trapecis aèrics. Sos exercicis son sorprendents, en especial un salt d' esquina que dona ella, mentres lo seu marit la toma al vol.

Los *Empedradores* continuan fent las delícies del públic.

Jo no sé l'Sr. Rius y Taulet com no 'ls contracta per impedir els carrers de Barcelona, que tant ho necessitan.

S' acostan les firas y festas y s' anuncian nous espectacles.

Estém esperant ab ànsia l' obertura del Hipòdromo. Sabem que venen alguns caballs forasters.

Pero que fassan lo que vulgan, ni ells, ni en Bielsa (Chistavín) correrán com un corredor de bola que jo coneixia, y que dias endarrera vā fugir ab los quartos dels seus parroquians.

N. N. N.

ESQUELLOTS.

Siga dit ab perdó dels catòlichs, hi ha á Barcelona una cosa més infalible que l' papa.

Son los trastos per guarnir la Rambla en celebració de les festes de la Mercé.

May dirian perque serveixen?

Per fer ploure.

No tinc record, ni un sol any, que al sortir aquells ferros torts y robellats, aquelles fustotas mal pintadas, aquelles canyerias abonyegadas y aquells aparatos de gas de nyigui—nyogui, no tinc record que ni un sol any haja deixat de ploure.

Basta que un nuvol passant veji tanta miseria. Desseguida corra á avisar als altres núvols.

Veniu que riureu.

Y 'ls núvols s' apilotan sobre l' Liceo y comensan á partire de riure, á fer contorsions y desseguida la deixan anar.

Sols qu' aquest any n' hi havia algun de gènit fort, que s' ho vā pendre malament y treya llampechs pés caixals.

Ja ho véu, Sr. Rius y Taulet: ni dels núvols por abusarse.

Lo programa de les festes porta trassas de acabar en punta.

S' havia dit que la Rambla estaria iluminada de una manera original, colocantse globos en los plátanos, y are resulta que 's colocaran las arcadas guerxas com tots los anys.

S' havia dit també que 's colocaria la primera pedra en lo mercat de la dreta del Ensanche. Y l' Ajuntament vā tirar á terra, per majoria de vots, lo dictamen proposant la construcció de aquell mercat.

Si D. Francisco vol posar la primera pedra en un mercat no té més que un medi:

Inaugurar un mercat de Calaf.

Tota la prempsa s' ha ocupat de uns funerals que s' han celebrat en la parroquia de Sant Just y que han sigut pagats dugas vegadas.

Los capellans tenen aquesta costum. Vostés son de una parroquia y, en ús del seu dret, volen utilitzar los serveys de un' altra parroquia? No hi ha cap inconveniènt sempre que la parroquia á que pertanyeu los autorisi per mudar d' establiment.

Y no 'ls autorisará sino de una manera. Valen xeixanta duros los funerals que tenen encomanats á fora? Donchs paguin vint duros, una tercera part, á la parroquia que 'ls dona l' permis.

La religió está tarifada.

Secobran no sois los serveys que 's prestan, sino 'ls que deixan de prestarse.

Per comprar un corte de pantalons, una petaca ó un porta-monedas, ván á la botiga que 'ls dona la gana, sense que ningú hi tinga res que veure. En canvi per comprar unes quantas oracions y uns quants gorrigoris han de anar precisament á la parroquia á que

pertanyen. Es á dir ¿viuhen á tal carrer? Donchs son propietat de tal parroquia.

¿Volen mudar? No hi ha cap inconvenient, mudin; pero paguin.

Així es la religió dels mercaders del temple.

Los feligresos combregan ab rodas de moli.

Ecls combregan ab dobletas de cinc duros.

Y á propósito.

Lo cadàver del nostre malaguanyat company Joseph Dern, siguèt acompañat desde sa casa á las portes de l' iglesia, per la comunitat de Sant Jaume.

Seria convenient que aquells capellans—y crech que succehirà 'l mateix ab los de las demés parroquias—no duguessen tantas tacas á las capas pluvials y als habits de cor.

Prou pena tenim los que accompanyem á un amich á l' última morada.

Si destinessin una petita part de lo que cobran á benzina y fregatella, anirian més decents.

Apart de aixó ni ells, ni la religió, ni la serietat de un acte tant solemne com un enterro, hi perderian res, si procuraven cantar ab més gust y afinació y presentarse ab una mica més de compuncio—encare que fos fingida—de la que avuy dia emplean.

Jo no he vist deixades com la séva. Ja 's coneix que cantan á prou fet.

Eu aquelles caras no s' hi lleixeix lo més petit sentiment espiritual.

Las que no revelan gula revelan borla.

Y totas lo desitj de acabar depressa y cobrá 'l compte aviat.

Al Hotel Miramar (avants Vista-Alegre) s' hi acaben de montar un tiro de coloms y un' altre de gallinas.

Pels tiradors serà sempre aquell siti Vista-Alegre.

Are pels coloms y per las gallinas serà Vista-Trista.

Segons si 's reb ó si 's tira

dona alegria ó dolor:

«*todo es segun el color*

del cristal con que se mira.»

Una carta, per anar desde Barcelona á Berga, ha necessitat un mes y tres dies.

Lo dia 6 de juriol so ti de Barcelona y no arribá á Berga fins lo 9 de agost.

Devia anarhi á peu y entretenir-se á fer beguda en tots los hostals.

Diumenge á la tarda, al final del segon acte de *Fatima* lo públich entusiasmàt cridava al autor.

Lo Sr. Tormo s' adelantà y digué:

—L' autor es á Paris.

Dispensi Sr. Tormo:

—L' autor es á Viena.

Lo conde de Chambord ha legat 400,000 franchs al Papa.

Quatre cents mil missas? A horas d' are ja es al Cel. Es lo prou del passatge, en tren exprés, cotxe reservat, calorifero y restaurant.

L' Ajuntament déu la friolera de 170.000 duros á la Maquinista Terrestre y Marítima.

¿Y donchs que fa Sr. Rius?

Agafí tot seguit lo programa de las festas é introdueixi una adició, per exemple:

—Colocació de la primera mitja pesseta llisa en las areas de la Maquinista.

L' altre dia en lo Passeig de Gracia un gós vā mossegar á una senyora.

Quan la senyora vā tornar en si, vā trobarse á faltar un anell ab un brillant.

¡Ay senyor! ¡En quin temps hem arribat!

¡Fins los gossos exerceixen de taruguistas y topistas!

Hi ha tres maneras de convidar:

La primera es casi negativa:

—¿Gusta accompanyarnos?

La segona ja es més precisa; pero no es encare prou efcàsic:

—Home, sentis y prengui alguna cosa.

La tercera, no admet replica:

—Noya, porta un plat pel senyor.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Hu Pep, lo fill de la Mónica
qu' es un tres-dos aristocrata

era antes un gran demòcrata
y s' es fet dels de la Crònica.

Sols això ja mereix crítica;
mes tres no tot feria explícita.
perque á Espanya sembla lícita
eixa conducta en política.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Hu-tres dia la Maria
(que ja fa temps que 's total)
và á la hu-dugas de 'n Quimet
y més de un' hora s' hi està.

LL MILLÀ.

SINONIMIA.

Al carrer de tot un dia
un aixam de tot passava
y mentres jo 's criticava
tot á la cara 'm tirava
un home que 'm reprenia.

UN CATALANISTA.

MUDANSA.

Los sastres solen tenir
la total posada ab i.
Si 'm posas lector ab o,
veurás la segueixo jo.

Llàstima 't faria á tú
una tot posada ab u.

APRENT DE RUS.

CONVERSA.

—Sabs qui 's ha mort Pepa?

—Qui, Tomás?

—Aquell jove de las patilletas, en... ¿no hi atinas?

—No, á fé.

—Donchs mira, entre tots dos ho havém dit.

M. FERRER Y P.

QUADRAT DE PARAULAS.

Omplir los pichs ab lletras que horizontal y verticalment digan: 1.ª ratlla y 2.ª dugas ciutats catalanas y la 3.ª un nom de dona.

M. FERRER Y P.

TRENCA-CLOSCAS.

SAC DE PALLA.

Ab aquestes lletras degudament combinades formar lo nom de un poble de Catalunya.

ANASTASI NEULAS.

GEROGLIFICH.

1

YO

:

FOR

VV

TON BÉ.

SOLUCIÓNS

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Mar-col-fa.

2. Id. 2.ª—A-de-la.

3. SINONIMIA.—Nou.

4. ANÀGRAMA.—Robas-Brosa-Sobra.

5. ROMBO.—

S I S

S E B A S

S I B E R I A

S A R R O

S I O

A

6. CONVERSA.—Mataró.

7. LOGOGRIFO-NUMERIC.—Paulino.

8. GEROGLÍFICH.—Com més mestres mènors ases.

BARCELONA EN CAMISA

REVISTA SATÍRICA, EN VERS,

PER

C. GUMÀ

Forma un elegant tomet de 32 planas en quart, esmeradament imprents sobre paper satinat.

Preu DOS rals.

Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20,
y demés principals llibreries y kioscos.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

FIRAS Y FESTAS.

FIRAS ORIINARIAS

Y MAGRIS

DE LA MERCE

dia 24 MÚSICA Y PERRA

dia 25. MÚSICA Y POESIA

dia 26. MÚSICA Y POESIA

dia 27. MÚSICA Y POESIA
B. Rius i Trinxer

¡Com hi ha mon, poden ferme fer fira y festas y no tinch una camisa per mudarme!